

Arrest

nr. 323 512 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DECOSTER *loco* advocaat S. SAROLEA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 oktober 2022 België binnen in het bezit van haar paspoort en verzoekt op 15 juni 2023 om internationale bescherming. Op 3 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U hebt de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren op (...) 1998 in Bogota, waar u uw hele leven bij uw grootmoeder hebt gewoond. In juni 2022 hebt u een universitaire studie van vijf jaar in de rechten afgerond.

In februari 2019 begon u een relatie met C(...) J(...) O(...) E(...). Vanaf de coronapandemie woonde u met hem samen bij uw grootmoeder. C(...) verloor door de pandemie zijn werk en kwam vaak onder invloed van alcohol en drugs thuis. In maart 2022 besloot u een einde te maken aan jullie relatie en zette u hem uit het huis van uw grootmoeder. Hierna is C(...) u beginnen lastigvallen. Hij belde vaak aan bij jullie thuis, en begon op den duur ook met stenen te gooien richting het huis. U vertelde C(...) dat hij niet meer mocht terugkomen en dat hij het huis van uw grootmoeder moest respecteren. Op 13 juni 2022 brak hij onder invloed van alcohol binnen in het huis en verwondde hij u aan uw arm met een stuk glas.

Uw oom en tante stelden daarna voor dat u een periode bij hen in Medellin zou gaan verblijven, waar u op inging. U bleef uiteindelijk van 25 juni tot 6 juli 2022 in Medellin. Na uw terugkeer naar Bogota kwam u aan een job waarbij u op excursies kon naar dorpen buiten de stad. Uw grootmoeder vertelde u in die periode dat C(...) nog steeds in de wijk van het huis rondhing terwijl u ging werken. Daarom stelden uw oom en tante voor dat u naar België zou reizen en jullie kochten hiervoor vliegtickets op 11 augustus 2022. Op 16 augustus ging u aangifte doen van uw problemen met C(...) bij een politiekantoor, waar een agent u ook vertelde dat u beter een tijdje Colombia kon verlaten. U vertrok naar België op 25 oktober 2022 en zou terugkeren naar Colombia op 14 januari 2023. Terwijl u in België verbleef, ruilde u uw Colombiaans telefoonnummer in voor een Belgisch nummer. Toch bleef u berichten ontvangen van C(...), die u vroeg waarom u zo ver weg was gegaan en of u hem kon vergeven. In april 2023 liet hij u weten dat hij werd afgeperst door de Clan del Golfo. Door de aanhoudende berichten en door deze mogelijke link met de Clan del Golfo besloot u om niet terug te keren naar Colombia, uit vrees dat C(...) deze keer iets ergers zou doen of een huurmoordenaar op u zou afsturen. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 15 juni 2023.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort; documenten over uw reis naar België; uw verzekering voor uw reis naar België; overlijdensberichten van uw grootmoeder en uw overgrootmoeder; printscreens van tickets van uw reis naar Medellin; foto's van uw reis naar Medellin; foto's van u met uw ex-partner; een document van telefoonoperator Orange; printscreens van Whatsapp-conversaties met uw ex-partner; foto's van een demonstratie; documenten over uw aangifte omtrent een oplichting; documenten over therapie; een attest van subintendente F(...) H(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U legde een 'therapeutisch plan' voor en een instemmingsdocument aangaande therapie die u nog in Colombia volgde. Deze documenten houden verband met de opstart van therapie. Dit kan geen psychologische moeilijkheden aantonen die uw deelname aan deze procedure zouden verhinderen. Nergens doorheen uw persoonlijk onderhoud bleek dat u niet in staat zou zijn geweest de vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

U schetst doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een relatiebreuk tussen u en C(...) J(...) O(...) E(...), die bij hem dermate zwaar valt dat hij ertoe bereid zou zijn u te (laten) vermoorden. Dit extreme karakter van de relatiebreuk en uw daaraan gelinkte vrees, hebt u echter niet aannemelijk gemaakt, wat vooral blijkt uit uw eigen gedragingen:

-U verklaart dat u op 16 augustus 2022 aangifte deed bij de politie omtrent uw problemen met C(...), in het bijzonder het incident op 13 juni waarbij u verwond werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14 augustus 2024, p. 16). Echter, u stelt dat u samen met uw familie al vijf dagen daarvoor, op 11 augustus 2022, uw vliegticket naar België had gekocht (CGVS, p. 10). Bijgevolg kan uw aangifte bij de politie als erg laattijdig worden beschouwd. Het doet tevens vermoeden dat u de aangifte louter deed met het oog op een eventuele asielpcedure in België. Dit vermoeden, alsook het laattijdige karakter van uw aangifte bij de politie, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Uw uitleg dat u de klacht laat indienen omdat u van 25 juni tot 6 juli in Medellin zat (CGVS, p. 17), kan deze conclusie niet ombuigen. U had immers

voldoende de tijd om aangifte te doen voor of meteen na uw verblijf in Medellin, of u kon dit eventueel zelfs daar ter plekke doen. Ook uw verklaring dat uw litteken van na het incident op 13 juni niet zo ernstig was (CGVS, p. 17), vormt geen afdoende reden om niet meteen klacht in te dienen.

-Met betrekking tot bovenstaande moet worden opgemerkt dat u het nummer van uw aangifte niet kent, en dat u niet weet hoe het er momenteel mee is gesteld (CGVS, p. 17). U hebt uw aangifte dus niet actief opgevolgd, wat nochtans verwacht zou mogen worden van iemand met uw vermeende vrees en problemen. Het gegeven dat u de aangifte niet actief hebt opgevolgd, versterkt het vermoeden dat u ze slechts deed met het oog op een asielaanvraag in België, en doet hoe dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Uw documentatie over deze aangifte is ook bijzonder beperkt, wat verder in deze beslissing wordt besproken.

-U verklaart zich ervan bewust te zijn dat er in Colombia instanties bestaan om vrouwen in vergelijkbare situaties te helpen, maar u deed hier nooit beroep op (CGVS, p. 17). U verklaart wat dit betreft dat u zich niet beschermd voelde door deze instanties en dat het gerecht zijn werk niet doet. U haalt daarbij een recent voorbeeld aan van een man in Colombia die gevangen zat, maar tijdens de 72 uur dat hij op penitentiair verlof was toch zijn ex-vrouw vermoordde (CGVS, p. 17). Dit is slechts uw bewering en bovendien maar een enkel incident, op basis waarvan u onmogelijk kan stellen niet terecht te kunnen bij deze instanties om op een effectieve manier beschermd te worden tegen uw ex-partner. Het feit dat u naliel dit te proberen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees.

-In oktober 2022, dus kort voor uw vertrek uit Colombia, had u nog contact met de familie van C(...), waarbij u hen verteld hebt dat u naar België zou vertrekken (CGVS, p. 13). Ondanks uw goede relatie met hen (CGVS, p. 13), lijkt het onvoorzichtig om de familie van de persoon die u vreest in te lichten over uw vertrek en waar u heen gaat - hetgeen u hebt bevestigd (CGVS, p. 13). Deze onvoorzichtigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het extreme karakter van uw relatiebreuk en van uw vrees ten opzichte van uw ex-partner.

-Volgens uw verklaringen was u initieel van plan om op 14 januari 2023 terug te keren naar Colombia - waarvoor u al een vliegticket had (CGVS, p. 10, 14), maar besloot u uiteindelijk om in België te blijven nadat C(...) u bleef contacteren en hij vermoedelijk een link kreeg met de Clan del Golfo (CGVS, p. 11, 14, 17). Bovendien diende u pas zes maanden later, op 15 juni 2023, uw verzoek om internationale bescherming in België in. Nochtans zou van iemand die haar land verlaat uit vrees voor vervolging, mogen verwacht worden dat zij dit doet zonder op voorhand vast te leggen dat ze na een drietal maanden zou terugkeren, en dat ze na aankomst in een veilig land meteen op zoek gaat naar bescherming. Uw initiële intentie om na drie maanden terug te keren naar Colombia, alsook de laattijdigheid van uw asielaanvraag, doen bijgevolg wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Uw uitleg in dit verband dat u altijd heel traag beslissingen neemt en dat uw gevoelens wat overhoop lagen (CGVS, p. 17), kan uw laattijdige verzoek om internationale bescherming niet vergoelijken.

Zoals reeds gesteld, schetst u de vermoedelijke link tussen C(...) en de Clan del Golfo als een belangrijke factor in uw relaas en als één van de redenen waardoor u een terugkeer naar Colombia vreest. U hebt evenwel deze link niet aannemelijk kunnen maken, omwille van de volgende redenen:

-U hebt, nadat C(...) u liet weten dat hij werd afgeperst door de Clan del Golfo, niets gedaan om meer te weten te komen over de link tussen deze twee (CGVS, p. 14-15). Dit zou nochtans van u mogen verwacht worden indien deze link één van de redenen zou zijn waarom u een terugkeer naar Colombia vreest. Binnen de context van uw relaas hangt het eventuele gevaar immers af van de aard van die link.

-Niets uit de printscreens van uw Whatsapp-gesprekken met C(...) toont een reële betrokkenheid van de Clan del Golfo aan, buiten het feit dat hij op een gegeven moment zegt dat hij door Clan del Golfo wordt afgeperst.

Hoe dan ook kan het CGVS slechts zeer beperkte waarde toekennen aan dergelijk bewijsmateriaal, aangezien het CGVS niet kan weten wie de werkelijke afzenders van de berichten zijn en in welke omstandigheden de conversatie is gevoerd.

-Uw redenering dat C(...), die zou worden afgeperst door de Clan del Golfo, op deze paramilitaire groepering beroep zou kunnen doen om u te laten vermoorden (CGVS, p. 11, 12, 15), kan absoluut niet gevolgd worden. Indien C(...) daadwerkelijk wordt afgeperst door de Clan del Golfo, dan is hij immers ook slachtoffer van hen en dus wijst niks erop dat zij op welke manier dan ook met hem zouden samenwerken. Wanneer gevraagd waarom C(...) de Clan del Golfo zou kunnen gebruiken tegen u, wijst u voornamelijk op zijn persoonlijke frustraties jegens u (CGVS, p. 15). U stelt dat hij misschien een deal sluit met de Clan del Golfo of hen geld geeft (CGVS, p. 15), maar dit is louter hypothetisch en allerminst aannemelijk gezien hij zelf slachtoffer zou zijn van de groepering.

Naast het bovenstaande vermeldt u twee andere problemen, namelijk een incident waarbij u werd gehanteerd in januari 2021 (CGVS p. 11-12), en problemen met de oproerpolitie in het kader van stakingen (CGVS, p. 12). U geeft echter duidelijk aan dat aan deze problemen geen actuele gevolgen meer verbonden zijn voor u (CGVS, p. 12). Ze zijn dus irrelevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

De documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om bovenstaande conclusies om te buigen:

- Uw paspoort toont louter uw identiteit en uw reisweg aan, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt.*
- De documenten over uw reis naar België, alsook de documenten omtrent de verzekering daarvoor, ondersteunen louter uw verklaringen over deze reis, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt.*
- De overlijdensberichten van uw moeder en grootmoeder tonen hun overlijdens aan, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt.*
- De printscreens van tickets van uw reis naar Medellin, alsook de foto's van die reis, ondersteunen uw verklaringen omtrent deze reis, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt.*
- De foto's van u en uw ex-partner ondersteunen uw verklaringen dat u met hem een relatie had, wat het CGVS niet in twijfel trekt.*
- Het document van telefoonoperator Orange geeft aan dat u klant was daarbij, hetgeen het CGVS niet in twijfel trekt.*
- De printscreens van de Whatsapp-conversaties met uw ex-partner werden hierboven reeds besproken. Aan dergelijk bewijsmateriaal kan slechts waarde worden gehecht in die mate dat het kadert binnen een samenhangend en aannemelijk relaas, waar in dit geval omwille van bovenstaande conclusies geen sprake van is.*
- De foto's van de demonstraties ondersteunen uw verklaringen daaromtrent. De documenten over de aangifte van de oplichting ondersteunen uw verklaringen dat u in 2021 werd opgelicht. Het CGVS trekt geen van deze beide kwesties in twijfel. Zoals hierboven besproken hebben deze kwesties echter actueel geen gevolgen meer voor u, waardoor ze irrelevant zijn in het kader van de beoordeling van uw verzoek.*
- De documenten met betrekking tot de therapie ondersteunen louter uw verklaringen omtrent uw psychologische problemen en dat u daarvoor in therapie ging, wat het CGVS niet in twijfel trekt.*
- Uit het attest van subintendente F(...) H(...) valt niet duidelijk af te leiden dat dit een officieel document is van de politie, gezien het louter door hem persoonlijk lijkt te zijn opgesteld en niet in het kader van een officiële procedure. Bovendien is de inhoud van het document gebaseerd op uw eigen verklaringen (CGVS, p. 16), waardoor het zeer beperkte bewijswaarde heeft. Hoe dan ook geldt ook voor dit document dat het CGVS er slechts waarde aan kan hechten in die mate dat het kadert binnen een samenhangend en aannemelijk relaas, waar in dit geval omwille van bovenstaande conclusies geen sprake van is.*

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte

eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en (...) van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijk administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt"* (verzoekster bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel).

Vooreerst citeert verzoekster de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet en geeft ze een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing. Vervolgens gaat ze in op de *"gegrondheid van het verzoek en betwisting van de motivering van de bestreden beslissing"*.

Verzoekster betwist dat zij op 16 augustus 2022 klacht heeft neergelegd *"pour le besoin de la cause"* en stelt ze dat ze pas een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan *"toen ze op de hoogte werd gebracht van deze procedure toen ze al in België was"*. Dit blijkt volgens haar uit het feit dat ze een terugkeerdatum had toen ze naar België reisde. Ze licht toe dat, aangezien ze reeds in 2021 een klacht had ingediend bij de

politie wegens oplichting en dit haar niets opgeleverd had, ze niet veel vertrouwen had in de klachtprocedure. Aangezien ze haar vliegtickets heeft geboekt op 11 augustus 2023 en de klacht heeft ingediend op 16 augustus 2023 op aanraden van haar familie, heeft ze dit binnen een redelijke termijn gedaan, zo stelt verzoekster. Bovendien bekritiseert verzoekster dat de adjunct-commissaris geen rekening hield met de stress en emoties die gepaard gaan met de feiten die haar zijn overkomen en benadrukt ze dat ze op zoek was naar een duurzame oplossing die haar werkelijke bescherming kon bieden. Verzoekster betoogt dat *“algemene informatie (bevestigt) dat het gedrag van verzoekster voorkomt in Colombia en dus geen afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid an sich”*, waarbij zij verwijst naar de *“Colombia: Country Focus”* van EUAA van december 2022.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster de klacht niet heeft opgevolgd, herhaalt verzoekster geen vertrouwen te hebben in het Colombiaanse gerecht en *“haar redenen (te hebben) om de effectiviteit van de hulp van de politie in vraag te stellen en om het zekere voor het onzekere te kiezen en het land te verlaten”*. Bovendien blijkt niet dat de politie C. heeft kunnen onderscheppen, daar hij nog steeds berichten stuurt, wat vraagtekens plaatst bij de effectiviteit van de klacht, aldus verzoekster. Verder verwijst zij naar de voormelde Country Focus van EUAA om te stellen dat het gebrek aan vertrouwen in het rechtssysteem in Colombia terecht is.

Met betrekking tot *“de instanties ter bescherming van vrouwen”* wijst verzoekster erop te hebben duidelijk gemaakt dat ze geen vertrouwen heeft in dergelijke instanties en meent ze dat dit standpunt geen impact heeft op de waarachtigheid van haar problemen.

Wat betreft het contact dat ze had met de familie van C., licht verzoekster toe dat ze een goede band had met C.'s grootmoeder en haar duidelijk wou maken dat het echt gedaan is tussen hen. Ze voegt toe dat ze met haar vertrek wou duidelijk maken dat verzoening niet mogelijk is en ze pas in tweede instantie beseftte dat ze niet terug kan keren omdat het gevaar nog steeds reëel en actueel is.

Waar de adjunct-commissaris motiveert dat verzoekster laattijdig haar verzoek om internationale bescherming indiende, betoogt verzoekster dat ze met haar verblijf in België een fysieke afstand wilde creëren tussen haar en haar belager en dat zij de asielprocedure beschouwt als een middel om haar te blijven beschermen tegen C. Verzoekster voegt toe dat ze tijdens een taalcursus Frans een Afghaanse erkende vluchteling heeft leren kennen en dat dit *“haar de effectiviteit van de asielprocedure van dichtbij (heeft) doen meemaken”*.

Verzoekster gaat verder in op de link tussen C. en de Clan del Golfo. Zij stelt zich de vraag hoe ze zich had moeten informeren over de link tussen een criminele organisatie en de persoon die haar bedreigt, aangezien zij net alle contact met haar belager verbrak om zich in veiligheid te brengen. Bovendien is de aard van de link niet allesbepalend voor het eventuele gevaar, aldus verzoekster, die stelt dat deze link een mogelijke bijkomende factor is waardoor ze niet kan terugkeren naar Colombia, maar dit niet de enige reden is. Verzoekster voert aan dat het, gezien het drank- en drugprobleem van C., geloofwaardig is dat hij in aanmerking komt met drugsleveranciers en in die context wordt afgeperst door de clan. Ze stelt dat ze niet weet of haar ex-partner een beroep kan doen op deze organisatie, maar de mogelijkheid niet onbestaande is dat de Clan del Golfo op de hoogte is van haar bestaan, en C. onder druk zou willen zetten via haar, of hem op een bepaald moment zou willen belonen door haar iets aan te doen. Wat betreft de Whatsapp-gesprekken is verzoekster van mening dat deze minstens een begin van bewijs vormen en stelt ze dat deze overeenkomen met haar relaas.

Aangaande de problemen met de oproerpolitie en het chantage-incident, bevestigt verzoekster dat deze problemen niet meer actueel zijn, maar daarom niet volledig irrelevant zijn. Ze is van mening dat dit deels haar gedrag en haar houding ten opzichte van de autoriteiten verklaart.

Aangaande het attest van F. H. voert verzoekster aan dat het feit dat hij kan worden geïdentificeerd als *subintendente* aantoont dat hij de nodige hoedanigheid heeft om een verklaring op te stellen met de juiste informatie. Zij stelt dat haar samenhangend relaas de inhoud ervan bevestigt.

Verzoekster betoogt dat de eerdere bedreigingen waarvan zij het slachtoffer is geweest een aanwijzing vormen voor toekomstige vervolging in geval van terugkeer naar Colombia, overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, en dat ze deel uitmaakt van een bepaalde sociale groep in Colombia, namelijk als vrouw en als slachtoffer van huiselijk geweld. Zij verwijst naar voormelde Country Focus en stelt dat vrouwen vaker het slachtoffer zijn van geweld dan mannen.

In ondergeschikte orde gaat verzoekster in op de subsidiaire beschermingsstatus en meent ze dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Voorts citeert zij uit landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in

Colombia en stelt zij dat hieruit blijkt dat in de twee steden waar zij geleefd heeft het hoogste aantal oplichtingsincidenten werden opgetekend en Bogotá wordt beschouwd als een plaats waar veel misdrijven worden gepleegd.

3.1.2. In hoofddorde vraagt verzoekster erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in “nog ondergeschikte orde” de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Colombia, omwille van problemen met haar ex-partner C. In februari 2019 zou verzoekster een relatie begonnen zijn met C., die vanaf het uitbreken van de Covid-19-pandemie bij verzoekster en haar grootmoeder zou zijn gaan inwonen. Door de pandemie zou C. zijn werk verloren zijn en vaak onder invloed van alcohol en drugs thuisgekomen zijn, waardoor verzoekster besloten zou hebben een einde te maken aan de relatie. Hierna zou C. verzoekster beginnen lastigvallen zijn. Op 13 juni 2022 zou hij onder invloed van alcohol binnen gebroken zijn in het huis van verzoeksters grootmoeder en verzoekster met een stuk glas verwond hebben. Op voorstel van haar oom en tante zou verzoekster op 25 juni 2022 bij hen in Medellín komen wonen zijn in afwachting dat de situatie zou bedaren. Op 6 juli 2022 zou verzoekster teruggekeerd zijn naar Bogotá, doch C. zou blijven rondhangen zijn aan het huis, waardoor verzoekster in overleg met haar oom en tante zou besloten hebben dat zij Colombia voor even zou verlaten en terug zou keren op 14 januari 2023. Vijf dagen na de aankoop van haar vliegtickets, zou verzoekster naar de politie gegaan zijn om aangifte te doen van het incident van 13 juni 2022. Eens in België zou verzoekster berichten blijven ontvangen zijn van C. In april 2023 zou C. verzoekster laten weten hebben dat hij werd afgeperst door de Clan del Golfo. Door de aanhoudende berichten en de mogelijke link met de Clan del Golfo besloot verzoekster niet terug te keren naar Colombia en een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen met haar ex-partner C. en de vrees voor vervolging die zij daaraan verbindt.

Vooreerst motiveert de adjunct-commissaris aangaande verzoeksters aangifte bij de politie omtrent haar problemen met C. in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U verklaart dat u op 16 augustus 2022 aangifte deed bij de politie omtrent uw problemen met C(...), in het bijzonder het incident op 13 juni waarbij u verwond werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14 augustus 2024, p. 16). Echter, u stelt dat u samen met uw familie al vijf dagen daarvoor, op 11 augustus 2022, uw vliegticket naar België had gekocht (CGVS, p. 10). Bijgevolg kan uw aangifte bij de politie als erg laattijdig worden beschouwd. Het doet tevens vermoeden dat u de aangifte louter deed met het oog op een eventuele asielprocedure in België. Dit vermoeden, alsook het laattijdige karakter van uw aangifte bij de politie, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Uw uitleg dat u de klacht laat indiende omdat u van 25 juni tot 6 juli in Medellín zat (CGVS, p. 17), kan deze conclusie niet ombuigen. U had immers voldoende de tijd om aangifte te doen voor of meteen na uw verblijf in Medellín, of u kon dit eventueel zelfs daar ter plekke doen. Ook uw verklaring dat uw litteken van na het incident op 13 juni niet zo ernstig was (CGVS, p. 17), vormt geen afdoende reden om niet meteen klacht in te dienen.”

De Raad kan de adjunct-commissaris volgen waar hij het vermoeden uit dat verzoekster deze aangifte deed omwille van een toekomstige asielprocedure, aangezien ze dit deed na de beslissing te hebben genomen Colombia te verlaten. Door dit in haar verzoekschrift louter te betwisten zonder verder concrete argumenten

ter weerlegging hiervan aan te halen, kan verzoekster hieraan geen afbreuk doen. Waar verzoekster aanvoert dat zij op het moment van haar vertrek uit Colombia nog niet het voornemen had om in België om internationale bescherming te verzoeken, wat volgens haar mag blijken *“uit het feit dat ze een terugkeerdatum had toen ze naar België reisde”*, weerlegt zij geenszins het vermoeden dat zij aangifte deed met het oog op een eventuele asielprocedure in België. In elk geval had verzoekster met het neerleggen van de klacht geenszins de intentie om bescherming te verkrijgen van haar nationale autoriteiten. Dit blijkt, behalve uit het feit dat zij vijf dagen eerder reeds haar vliegticket naar België had gekocht, uit haar verklaringen volgens dewelke zij dit deed *“om een precedent achter te laten bij de politie, ook al was ik me ervan bewust dat het Colombiaanse gerecht zo’n zaken niet als relevant beschouwt* (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Waar zij stelt dat ze weinig vertrouwen had in het Colombiaanse rechtssysteem omdat ze in 2021 een klacht had ingediend wegens oplichting, wat haar niets had opgeleverd, wijst de Raad erop dat dit niet wegneemt dat er van verzoekster verwacht kan worden dat ze, zelfs al heeft zij weinig vertrouwen, minstens een poging onderneemt om de bescherming van haar nationale autoriteiten in te roepen en het feit dat zij hiertoe in gebreke blijft, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees. Waar verzoekster de adjunct-commissaris verwijt zich *a posteriori* in haar plaats te stellen wat betreft het feit dat ze niet meteen klacht heeft neergelegd, zonder rekening te houden met de stress en emoties die gepaard gaan met de feiten die haar zijn overkomen, stelt de Raad vast dat verzoekster blijkens haar verklaringen dat haar verwondingen niet zo ernstig waren en zij de noodzaak niet inzag om klacht in te dienen tegen C., hierover een beredeneerde beslissing (*ibid.*, p. 17). Door te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat hieruit blijkt dat haar gedrag voorkomt in Colombia, kan zij haar onverschillig gedrag niet verschonen. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij beweert dat zij de aangifte uiteindelijk *“binnen een zeer redelijke termijn”* deed, daar dit vijf dagen na het boeken van haar vliegtickets naar België was. De Raad wijst erop dat het incident waarvan zij aangifte deed plaatsvond op 13 juni 2022, en verzoekster dus pas twee maanden hierna aangifte deed, wat wel degelijk laattijdig is, zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt vastgesteld (*ibid.*, p. 9-10 en 16-17). Haar verweer dat zij op zoek was naar een duurzame oplossing en daarom, naast het neerleggen van een klacht bij de politie, het land verliet, is niet afdoende, aangezien er verwacht kan worden dat verzoekster, wanneer zij een oplossing wenst, meteen een klacht neerlegt en de uitkomst hiervan afwacht, wat zij echter niet deed.

Aangaande verzoeksters (gebrek aan) opvolging van de klacht, motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vervolgens met reden als volgt:

“Met betrekking tot bovenstaande moet worden opgemerkt dat u het nummer van uw aangifte niet kent, en dat u niet weet hoe het er momenteel mee is gesteld (CGVS, p. 17). U hebt uw aangifte dus niet actief opgevolgd, wat nochtans verwacht zou mogen worden van iemand met uw vermeende vrees en problemen. Het gegeven dat u de aangifte niet actief hebt opgevolgd, versterkt het vermoeden dat u ze slechts deed met het oog op een asielaanvraag in België, en doet hoe dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Uw documentatie over deze aangifte is ook bijzonder beperkt, wat verder in deze beslissing wordt besproken.”

Verzoekster stelt dat zij *“haar redenen (heeft) om de effectiviteit van de hulp van de politie in vraag te stellen en om het zekere voor het onzekere te kiezen en het land te verlaten”*, doch verklaart hiermee niet dat zij, zelfs zo zij op zeker gespeeld zou hebben, zich achteraf niet informeerde over de huidige stand van zaken. Door te stellen dat niet blijkt *“dat de politie de ex-partner van verzoekster heeft kunnen onderscheppen, daar hij nog steeds berichten stuurt”*, verschoont verzoekster evenmin dat zij geen enkele poging ondernam om zich in te lichten over de behandeling van de klacht. Door verder te herhalen dat zij geen vertrouwen heeft in het Colombiaanse gerecht en te stellen dat haar gebrek aan vertrouwen steun vindt in algemene landeninformatie, kan verzoekster de pertinente overweging van de adjunct-commissaris, namelijk dat het feit dat zij haar aangifte niet heeft opgevolgd, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vrees, weerleggen noch ontkrachten.

Voorts stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht vast dat het feit dat verzoekster naliет bescherming te zoeken bij instanties in Colombia die vrouwen in een soortgelijke situatie als die van verzoekster kunnen helpen, verder afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid. De adjunct-commissaris zet hierover in de bestreden beslissing het volgende uiteen:

“U verklaart zich ervan bewust te zijn dat er in Colombia instanties bestaan om vrouwen in vergelijkbare situaties te helpen, maar u deed hier nooit beroep op (CGVS, p. 17). U verklaart wat dit betreft dat u zich niet beschermd voelde door deze instanties en dat het gerecht zijn werk niet doet. U haalt daarbij een recent voorbeeld aan van een man in Colombia die gevangen zat, maar tijdens de 72 uur dat hij op penitentiair verlop was toch zijn ex-vrouw vermoordde (CGVS, p. 17). Dit is slechts uw bewering en bovendien maar een enkel incident, op basis waarvan u onmogelijk kan stellen niet terecht te kunnen bij deze instanties om op een effectieve manier beschermd te worden tegen uw ex-partner. Het feit dat u naliет dit te proberen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees.”

De Raad wijst erop dat het aan verzoekster toekomt om bovenstaande motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door andermaal te herhalen dat zij geen vertrouwen heeft in dergelijke instanties en te stellen dat ze de hulp niet wilde proberen in te roepen van wie ze denkt dat de hulp niet doeltreffend is, blijft zij hiertoe in gebreke.

Vervolgens motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing met reden als volgt:

"In oktober 2022, dus kort voor uw vertrek uit Colombia, had u nog contact met de familie van C(...), waarbij u hen verteld hebt dat u naar België zou vertrekken (CGVS, p. 13). Ondanks uw goede relatie met hen (CGVS, p. 13), lijkt het onvoorzichtig om de familie van de persoon die u vreest in te lichten over uw vertrek en waar u heen gaat - hetgeen u hebt bevestigd (CGVS, p. 13). Deze onvoorzichtigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het extreme karakter van uw relatiebreuk en van uw vrees ten opzichte van uw ex-partner."

Verzoekster beperkt er zich in haar verzoekschrift toe te herhalen dat ze een goede band had met C.'s grootmoeder en met haar vertrek wou duidelijk maken dat verzoening niet mogelijk is, waarmee ze echter geen concrete elementen of argumenten aanhaalt om bovenstaande motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Vervolgens motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing met reden als volgt:

"Volgens uw verklaringen was u initieel van plan om op 14 januari 2023 terug te keren naar Colombia - waarvoor u al een vliegticket had (CGVS, p. 10, 14), maar besloot u uiteindelijk om in België te blijven nadat C(...) u bleef contacteren en hij vermoedelijk een link kreeg met de Clan del Golfo (CGVS, p. 11, 14, 17). Bovendien diende u pas zes maanden later, op 15 juni 2023, uw verzoek om internationale bescherming in België in. Nochtans zou van iemand die haar land verlaat uit vrees voor vervolging, mogen verwacht worden dat zij dit doet zonder op voorhand vast te leggen dat ze na een drietal maanden zou terugkeren, en dat ze na aankomst in een veilig land meteen op zoek gaat naar bescherming. Uw initiële intentie om na drie maanden terug te keren naar Colombia, alsook de laattijdigheid van uw asielaanvraag, doen bijgevolg wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Uw uitleg in dit verband dat u altijd heel traag beslissingen neemt en dat uw gevoelens wat overhoop lagen (CGVS, p. 17), kan uw laattijdige verzoek om internationale bescherming niet vergoelijken."

Waar verzoekster het laattijdig indienen van haar verzoek om internationale bescherming tracht te verschonen door te stellen dat ze een fysieke afstand wilde creëren tussen haar en haar ex-partner door middel van de asielprocedure, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan de verwachting dat zij zich bij aankomst in het land van toevlucht zo snel mogelijk zou beroepen op de bescherming van de autoriteiten en haar verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk zou indienen. Verzoekster kan evenmin overtuigen waar ze betoogt dat ze een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan toen ze op de hoogte werd gebracht van de asielprocedure toen ze al in België was. De Raad wijst erop dat van een persoon met dergelijk hoogopgeleid profiel verwacht kan worden dat zij na aankomst snel de nodige stappen zet om zich hierover te informeren. Zelfs zo verzoekster hiervan niet op de hoogte was voor haar vertrek, kan worden aangenomen dat ze zich hierover in België informeert en dit zo snel mogelijk in orde brengt, wat niet blijkt uit het feit dat zij pas acht maanden na haar aankomst, en zes maanden nadat ze vermoedde dat C. een link heeft met de Clan del Golfo, haar verzoek om internationale bescherming indiende.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij overweegt dat verzoekster er niet in slaagt de vermoedelijke link tussen C. en de Clan del Golfo aannemelijk te maken. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

"U hebt, nadat C(...) u liet weten dat hij werd afgeperst door de Clan del Golfo, niets gedaan om meer te weten te komen over de link tussen deze twee (CGVS, p. 14-15). Dit zou nochtans van u mogen verwacht worden indien deze link één van de redenen zou zijn waarom u een terugkeer naar Colombia vreest. Binnen de context van uw relaas hangt het eventuele gevaar immers af van de aard van die link."

Niets uit de printscreens van uw Whatsapp-gesprekken met C(...) toont een reële betrokkenheid van de Clan del Golfo aan, buiten het feit dat hij op een gegeven moment zegt dat hij door Clan del Golfo wordt afgeperst. Hoe dan ook kan het CGVS slechts zeer beperkte waarde toekennen aan dergelijk bewijsmateriaal, aangezien het CGVS niet kan weten wie de werkelijke afzenders van de berichten zijn en in welke omstandigheden de conversatie is gevoerd."

Uw redenering dat C(...), die zou worden afgeperst door de Clan del Golfo, op deze paramilitaire groepering beroep zou kunnen doen om u te laten vermoorden (CGVS, p. 11, 12, 15), kan absoluut niet gevolgd worden. Indien C(...) daadwerkelijk wordt afgeperst door de Clan del Golfo, dan is hij immers ook slachtoffer van hen en dus wijst niks erop dat zij op welke manier dan ook met hem zouden samenwerken. Wanneer gevraagd waarom C(...) de Clan del Golfo zou kunnen gebruiken tegen u, wijst u voornamelijk op zijn persoonlijke frustraties jegens u (CGVS, p. 15). U stelt dat hij misschien een deal sluit met de Clan del Golfo of hen geld geeft (CGVS, p. 15), maar dit is louter hypothetisch en allerm minst aannemelijk gezien hij zelf slachtoffer zou zijn van de groepering."

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat ze alle contact met haar ex-partner heeft verbroken, waardoor het niet logisch is dat er van haar verwacht wordt dat ze informeert naar een mogelijke link tussen haar ex-partner en de Clan del Golfo. De Raad merkt echter op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verklaarde wel nog contact te hebben met C., waardoor ze niet duidelijk maakt waarom ze niet meer informatie tracht te achterhalen over een mogelijke link om het actuele risico terdege in te kunnen schatten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoekster meent voorts dat het geloofwaardig is dat C. in aanraking komt met drugsleveranciers en in die context wordt afgeperst door de clan, doch maakt hiermee niet helder waarom C., als hij wordt afgeperst door de groepering, op hen beroep zou doen om verzoekster te laten vermoorden, zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt vastgesteld. Waar zij in dit kader nog stelt dat de mogelijkheid niet *"onbestaande (is) dat de Clan op de hoogte is van haar bestaan, en C(...) onder druk wil zetten via verzoekster, of hem op een bepaald moment wil belonen door verzoekster iets aan te doen"*, merkt de Raad op dat de mogelijkheid dat de organisatie op de hoogte zou zijn van verzoeksters bestaan een loutere speculatie is die door haar niet wordt gestaafd. Bovendien maakt verzoekster niet helder waarom de organisatie C. zou belonen als zij hem zouden afpersen. Waar verzoekster nog stelt dat *"de aard van de link"* niet allesbepalend is voor het eventuele gevaar en stelt dat deze link een *"mogelijke bijkomende factor (is) waardoor ze niet terug kan keren naar Colombia"*, maar niet de enige reden is, wijst de Raad erop dat uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt dat ze in dit verband verklaart een vrees te hebben bij een eventuele terugkeer naar Colombia (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). In die zin kan er dan ook van verzoekster verwacht worden, aangezien dit een van de redenen is waarom ze meent niet terug te kunnen keren, dat ze dit aannemelijk weet te maken en minstens over concrete aanwijzingen beschikt die haar vrees bevestigen, waartoe zij, gelet op het voorgaande, echter in gebreke blijft. Wat betreft de gesprekken op Whatsapp, waarvan verzoekster betoogt dat zij minstens een begin van bewijs vormen aangezien deze overeenkomen met haar relaas, stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat uit deze berichten niet kan afgeleid worden wie de effectieve afzenders ervan zijn, noch blijkt hieruit dat verzoekster gevaar zou lopen omwille van de eventuele afpersing van C. door de groepering Clan del Golfo (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 9). Verzoeksters betoog kan aldus de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn, niet in een ander daglicht stellen.

Waar verzoekster nog stelt dat de problemen die zij had met de oproerpolitie en het chantage-incident niet volledig irrelevant zijn, daar dit haar gedrag en houding ten aanzien van de autoriteiten mede kan verklaren, verwijst de Raad naar wat hierover *supra* is uiteengezet. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat deze twee voormalige problemen geen actuele gevolgen meer hebben voor haar (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Verder kunnen de door verzoekster neergelegde documenten voorgaande analyse niet wijzigen. Verzoeksters paspoort toont louter haar identiteit, nationaliteit en reisweg aan, elementen die niet in twijfel worden getrokken (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 1). De documenten over haar reis naar België en de verzekering hiervoor, alsook de documenten en foto's aangaande haar reis naar Medellín, betreffen haar reizen, maar hebben geen betrekking op haar vluchtmotieven (*Ibid.*, nrs. 2, 3, 5 en 6). De overlijdensberichten van haar grootmoeder en overgrootmoeder staven hun overlijdens (*Ibid.*, nr. 4), die *in casu* niet worden betwist. Het document van Orange kan staven dat verzoekster klant was bij deze telefoonoperator doch heeft geen betrekking op verzoeksters vluchtmotieven (*Ibid.*, nr. 8). Wat betreft de foto's van de demonstratie in 2019 waaraan verzoekster deelnam en het document betreffende de aangifte van de oplichting waarvan zij het slachtoffer geweest zou zijn (*Ibid.*, nrs. 10 en 11), wijst de Raad op verzoeksters verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud, waar zij stelde dat deze twee voormalige problemen geen actuele gevolgen meer hebben voor haar (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). De documenten met betrekking tot de therapie die verzoekster in Colombia volgde betreffen haar psychologische problemen, die op zich niet worden betwist (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 12). De adjunct-commissaris overweegt in de bestreden beslissing op goede gronden, en verzoekster betwist niet, dat verzoekster geen blij gegeven heeft van psychische moeilijkheden die haar deelname aan de procedure met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming zouden hebben verhinderd en dat zij in staat was de haar gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. De foto's van verzoekster en haar ex kunnen staven dat zij een relatie hadden, doch tonen verder haar problemen met hem niet aan (*Ibid.*, nr. 7). Wat betreft de printscreens van de conversaties op Whatsapp met C. (*Ibid.*, nr. 9), verwijst de Raad naar wat hierover *supra* is uiteengezet, namelijk dat uit deze berichten niet kan afgeleid worden wie de effectieve afzenders ervan zijn, noch hieruit blijkt dat verzoekster gevaar zou lopen omwille van de eventuele afpersing van C. door de groepering Clan del Golfo. Het attest van *subintendente* F. H. is verder niet voldoende om verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen aangaande haar problemen met C. te herstellen, daar hieruit niet kan afgeleid worden dat dit een officieel document zou zijn van de politie en niet blijkt dat dit is opgesteld in het kader van een officiële procedure. Bovendien is dit document louter gebaseerd op verzoeksters verklaringen, waardoor het niet kan worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die erin worden vermeld (*Ibid.*, nr. 13).

Waar verzoekster betoogt deel uit te maken “*van een bepaalde sociale groep in Colombia, namelijk als vrouw en als slachtoffer van huiselijk geweld*”, wijst de Raad erop dat zij niet kan overtuigen van (de ernst van) haar problemen met C., zoals hierboven vastgesteld. Wat betreft haar profiel als vrouw in Colombia, stelt de Raad vast dat dit niet kan volstaan om in hoofde van verzoekster een gegronde vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen. Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie immers niet dat vrouwen in Colombia een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan geweld. Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoekster een vrouw is volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde vast te stellen. Nu niet blijkt dat er sprake is van veralgemeend geweld ten aanzien van vrouwen waardoor elke vrouw louter en alleen omwille van haar geslacht en familiale situatie het risico loopt daardoor te worden getroffen, moet het risico voor verzoekster aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* worden door verzoekster geen concrete en geloofwaardige feiten of argumenten aangehaald op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd of geviséerd bij terugkeer naar Colombia.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt Colombia te hebben verlaten dan wel er niet naar terug te kunnen keren omwille van de door haar voorgehouden problemen met haar ex-partner C.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.2.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van de problemen die zij zou hebben met haar ex-partner C.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.2.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De adjunct-commissaris zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd

door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen,

drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Verzoekster verwijst naar algemene informatie van OSAR en naar het COI-rapport “Colombia: Country focus” van EUAA van december 2022 en de COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” van 20 november 2023, welke informatie in lijn ligt met, respectievelijk dezelfde is als deze waarop voormelde analyse werd gebaseerd en waaruit niet blijkt dat er sprake is van willekeurig geweld in de stad Bogotá, vanwaar verzoekster afkomstig verklaart te zijn, noch dat een burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

3.2.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.7. Waar verzoekster in “nog ondergeschikte orde” vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT